

KAPITÁN SLUŽBY PRO DOHLED
NAD PRIMITIVNÍMI PLANETAMI

M A R K

STONE

Krvavé arény

Martina Šrámková

Martina Šrámková
Krvavé arény

Obálka O. Liška
Vydání první
Praha 2008

Martina Šrámková

Mark
STONE

KRVAVÉ ARÉNY

© Golem 2008

© Text Martina Šrámková, 2008

© Cover Oldřich Liška, 2008

ISBN 978-80-87246-09-2

Úvod

Pozemská unie, která je federací osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v expanzi po celé Galaxii, její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížení s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebřali o techniku, kterou sami nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jak se to kdysi dělalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz pouze ji zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neproověřila úroveň její civilizace.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl úkol svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let aktualizovat studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i kapitán Mark Stone.

Kožená klubovka v kanceláři generála Khova přijala Marka Stonea, agenta pro dohled nad primitivními planetami, do svého pohodlného náručí. Generál počkal, až sekretářka Peggy postaví před každého šálek kávy a zmizí za dveře. Teprve potom sáhl do příručního baru. Vytáhl láhev své oblíbené dvanáctileté skotské a nalil dvě bohatýrské dávky: „Tak na tvou další dovolenou, Marku. Kolikátou v pořadí v mém úřadu mimochodem?“

Tmavovlasý a urostlý Stone, jeden z nejlepších, ale také nejkontroverznějších generálových mužů, jen pokrčil rameny: „A není to jedno, pane? Nevzpomínám si na žádnou, kterou bych vyčerpal beze zbytku. Pokaždé se našla nějaká ta neodkladná práce!“

„Třeba budeš mít tentokrát větší štěstí,“ ušklíbl se obrovitý, holohlavý generál. Svě mongolské nebo přesněji řečeno hunské předky zapřít nemohl, nyní se však tvářil nadmíru přívětivě. „Občas tě podezírám, že ty o žádnou dovolenou vlastně ani nestojíš,“ usrkl s gustem zlatavého nápoje. Potom se spokojeně zašklebil a natáhl dlouhé nohy.

„Omyl, pane,“ zasmál se Mark a také polkl doušek ze své sklenice. „Tentokrát vyrážíme s Elsou Swensonovou až na Kupido. Popravdě a jen mezi námi – ten vystrkov na samém okraji lidmi obývaného světa mě vůbec nezajímá,“ mrkl na generála, „zato Elsu ano, jak dobře víte. Bůhvíproč ji zajímá právě Kupido. Takže kvůli ní budu muset vydržet i nějaké ty místní zvyky, nějakou tamější variantu na chléb a sůl! Upřímně řečeno, doufám, že tamní folklór bude přece jenom aspoň o trochu zajímavější. Mohl by se inspirovat například v Polynésii, v Mexiku, na Novém Zélandu nebo pro mě za mě třeba u Eskymáků, ale ne zrovna v nudné Evropě.“

„Kupido?“ protáhl generál Khov. „Zapadákov, ale civilizovaný. Lišky se tam už naučily dávat dobrou noc ve všech používaných dialektech a občas přidají dokonce i panáka whisky před spaním, abych tak řekl. Tam bys na žádnou práci narazit neměl, i když u tebe si nejsem jistý ničím,“ zasmál se hlučně a nalil ještě jednou. „A starou dobrou Evropu bych na tvém místě také tak nepodceňoval, Marku. I tady *bývala* období, která by rozhodně přišla zajímavá i tobě!“

Mark Stone si povolil knoflíček u krku a pohled, který vrhl na Elsu Swensonovou po svém boku, mluvil jasně: Co tady mám k čertu dělat, mezi všemi těmi panáky?

Možná nejkrásnější a zcela jistě nejbohatší dívka terranské federace mu stiskla loket a zářivě se usmála na muže, který jim kráčel v ústrety: „Nádherný večírek, pane viceprezidente. Dovolte, abych vám představila svého přítele. Mark Stone, speciální agent pro dohled nad primitivními planetami. Marku, to je Abraham Collins, viceprezident soustavy planet kolonie Kupido.“

Mark se škrobeně usmál a chystal se natáhnout ruku k pozdravu, ale stříbrovlasý muž v perfektním obleku ho předešel. Oběma rukama objal pečlivě nacvičeným gestem jeho ramena a zahlaholil hlasem zvyklým na předvolební projevy: „Jsem šťastný, že vás poznávám osobně, Marku. Vaše jméno se už stačilo stát legendou i tady v Zapaďákově, milý kapitáne. Legendou našeho věku, abych tak řekl. Tolikrát jsem o vašich úspěšných misích slyšel v tri-di – a dneska tu stojíte přede mnou. Z masa a krve, jestli to smím tak říci,“ usmál se zářivě.

Markovu grimasu šlo úsměvem nazvat jen s největším sebezapřením. S mečem mezi domorodci na planetě středověké úrovně se pohybovat uměl, tam byl jako doma. Také nad skleničkou whisky v prostorné, ale nikoliv procovské kanceláři generála Khova. A ani luxusní rezidence slečny Swensonové, ve kterých služebnictvo bralo svůj plat za to, že ho nebylo téměř vidět, takže jedinou společností mu dělala jeho krásná přítelkyně, mu nebyly cizí. Večírky pro papaláše však nenáviděl zcela upřímně. Prostředí, ve kterém nezáleží na vaší obratnosti s mečem nebo, čert to vem, s paprskometem, ale na způsobu, jakým držíte přibor a zda jste zvolili tu nevhodnější kravatu, mu připadalo mnohem nebezpečnější než planeta Octivon hemžící se lidožravými leguány.

„Doufám, že zítra navštívíte Arénu! Speciálně od profesionála vašeho kalibru by mě hodnocení úrovně našich Her zajímalo takříkajíc explicitně,“ naznačil viceprezident úklonu.

Mark Stone znovu ucítil na lokti sevření Elsiny ruky, tentokrát ještě o stupínek důraznější: „Samozřejmě že si vaši největší atrakci nenecháme ujít, že, Marku?“

Když zamumlal nezřetelnou odpověď, nezbylo slečně Swensonové než se usmát ještě zářivěji a svému příteli dupnout kramflíčkem na nohu.

„Jistěže se chci podívat na ty proslavené kupidské gladiátorské hry! A tebe by měly zajímat také, miláčku,“ trvala Elsa na svém i večer na vodním lůžku hotelového apartmá. „Boj trojzubcem, mačetou a sítí, bitva jednoho s dvěma meči proti pěti s dýkami, muž proti medvědovi, dvě amazonky s tesáky proti barbarovi s kopím...“ citovala z programu. „A piš si, že se tě viceprezident na tvůj názor neopomene zeptat. Profesionál vašeho kalibru,“ napodobila s lehkou ironií Collinsův tón.

Mark zívá: „A co tam budu u všech d'asů dělat? Koukat se na rozmazanou 3D projekci s bandou potentátů, kteří by si nadělali do kalhot třeba jen v obyčejné hospodské rvačce – pokud by se týkala jich?“

„Vidět Collinse v hospodské rvačce, to by musel být zážitek,“ zasmála se i slečna Swensonová. Potom ale zvažněla: „A jsi si jist tou 3D projekcí a tak vůbec? Nemůže jít o zápasy takřikajíc na živo?“

„To přece kromě několika desítek jiných nařízení zakazuje i preambule šestnáct Vesmírného občanského zákoníku, miláčku,“ zívá znovu Mark. „Opravdové zápasy už od dob Galaktických válek o Primaveru navíc nikde nikdo nezažil. Dokonce ani v podsvětí Nového Chicaga ne, a kde jinde, když ne tam?“

„Možná,“ zamyslela se Elsa a nakrčila nosík. „Ale podle mých informací se každý večer ze zdejší arény vymetají špinavé piliny. A ta krev na nich, Marku, tak ta je prý tak pravá, až se na ni slétají mouchy!“

„Poslechni, že tys mě sem vytáhla schválně? Mám být na dovolené anebo řešit další záhadu?“ posadil se Mark Stone na posteli.

„Jestli nechceš...“ protáhla Elsa, ale to už ji Mark položil zpět na lůžko: „Konec konců – proč ne? Ty stejně pozítří odlétáš a já na lenošení v letoviscích bez tebe nejsem zrovna ten pravý! Ale tím spíš musíme využít zbývající čas, miláčku...“

Když druhého dne po obědě dorazili do amfiteátru, viceprezident Collins je už očekával ve své V. I. P. lóži. Amfiteátr jako by vypadl z on-line prezentací antického Říma ve výukových programech víceletých gymnázií: nebe pod kupolí svítilo středomořskou modří a pilinami posypaný písek zářil zlatě. Pompézní sloupy uzavírající čtyři vstupy končily hlavicemi v korintském slohu a bílé mramorové oblouky nad lóžemi dávaly jasně znát, že jejich hosté si zaslouží větší úctu než řadoví diváci na kamenných tribunách.

Většina návštěvníků, ať už v ložích nebo na lavicích tribuny, chystanému tyátru přizpůsobila i svůj oděv. Bílé tuniky a tógy, masivní řetězy ze zlata, z mědi i z mosazi a kožené sandály uvázané řemínky vysoko kolem kotníků. Dokonce i Collins podlehl téhle maškarádě a Mark marně skrýval smích, když pohlédl na vavřínový věnec na viceprezidentově napomádované hlavě a sýrově bílé křivé nohy vyčuhující zpod tógy.

Collins roztáhl ruce v omluvném gestu: „Zapomněl jsem vás upozornit na jedno maličké specifikum místních Her – i diváci na ně přicházejí většinou v dobovém oděvu. Zvyšuje to autenticitu zážitku, jestli mi rozumíte. Na matičce Zemi kdysi používali přiléhavé rčení – má-li hra být zábavná, musí být brána vážně. A my o zábavnost našich Her usilujeme ze všech sil, abych tak řekl.“

Mark trhl rameny. „Omlouvám se, ale tógu s sebou většinou do astronefu neberu,“ ucedil a snažil se zmírnit podrážděný tón, který se mu už už dral na jazyk. Slečna Swensonová se pouze zářivě usmála a pokrčila rameny v bezradném gestu.

„Moje chyba, přátelé, moje chyba. Mea culpa, mea maxima culpa, abych zůstal stylový v tomto antickém prostředí,“ téměř zazpíval viceprezident. „Naštěstí se dá lehce napravit – v mé šatně několik zaručeně autentických kostýmů najdete, římské tógy vám jistě padnou jako ulité, a vaše zážitky se tak ztrojnásobí. Za to vám ručím, přátelé, za to vám doopravdy ručím,“ zdůraznil, když v Markově tváři nepřečetl nic jiného než nechápavý odpor. Ale to už se Stoneovy ruky chopila slečna Swensonová a s úsměvem, ale nekompromisně ho směřovala do malé Collinsovy šatny přímo v lóži.

Za deset minut nato viceprezident v roli Caesara pokynul a brána

amfiteátru pro vstup účinkujících se otevřela. Z reproduktorů se ozvaly tóny prastaré terranské árie z Carmen o smělém toreadorovi a do arény napochodovali první gladiátoři.

Celá akce začala příchodem dvou mužů opatřených zbrojí z kůže a stříbra, se kterou ladily naolejované bicepsy, jeden z nich, zrzavý svalovec, svíral sekeru, druhý, mladý a krásný jako archanděl Gabriel, meč. A pokud snad šlo o 3D projekci, pak rozhodně postrádala obvyklé neduhy podobných zábav – rozmazané okraje, chvějící se obraz nebo dokonce jeho mikrosekundové výpadky, během kterých se místo předpokládaného výjevu na zlomek okamžiku objevovala jen šedá plocha.

Oba bojovníci pozvedli zbraně směrem ke Collinsovi: „Ave Caesar, morituri te salutant,“ pozdravili dvouhlasně. „Caesar“ blahosklonně pokynul a zábava mohla začít.

Bijec se sekerou vyrazil první do útoku. Nohy zatančily v písku, zbraň zavířila nad hlavou. Úder mířil na soupeřovo rameno.

Druhý muž nastavil meč. Železo kříslo o železo. Mladík s mečem zakolísal pod těžkým úderem, ale rychle se vzpamatoval a zaútočil sám. Zbraň zamířila spodem na soupeřovy slabiny.

Bijec nezaváhal a do cesty meči postavil sekeru. Zbraň se svezla po zbrani. Kratičká a zároveň nekonečně dlouhá chvilka přetlačování. Napjaté bicepsy se leskly olejem i potem.

Archanděl Gabriel měl zjevně síly víc, než se zdálo podle jeho líbezné tváře. Odrazil bijce se sekerou na dřevěnou palisádu, až v kládách zapraštělo. Přetlačovaná dvou ocelí vrcholila – hrot meče vibroval sotva pár centimetrů od soupeřova břicha.

Bojovník se sekerou zabral z posledních sil. Za zvířecího zařvání se mu podařilo útok odvrátit. A nejen to – v ďábelské kontraakci zasvištělo ostří sekery soupeři těsně nad hlavou.

V poslední vteřině se mladík s mečem odskokem vzad vyhnul dopadající zbrani. A znova. A ještě jednou. Akce střídala akci, profesionální tanec pružných nohou a svalnatých těl. Takový boj Mark ocenit uměl.

Po nekonečné době, která mohla trvat třicet vteřin stejně jako deset minut, bojovník s mečem navalil chlápkovi sekerou silou na ohradu. Než se bijec sekerou stačil vzpamatovat, sjel archanděl

ocelí z jeho zbraně a bleskově zanořil hrot hluboko do soupeřova ramene. Zrzavý gladiátor se pomalu odporoučel k zemi.

Amfiteátr na okamžik zmlkl, aby se vzápětí rozezvučel všemi hlasy. Krev diváky zjevně nenechávala chladnými. „Doraž ho,“ zahulákal tlustý chlap z ochozu. „Zabít, zabít,“ sílilo skandování.

Mark se rozhlédl – otlému muži, který první volal po krvi, napínalo panděro tuniku k prasknutí a paže měl sice tlusté jako Mark stehno, ale po svalech ani památky. Jen bledé, klepající se sádlo. Hubené, kostnaté ženě, která se k pokřiku přidala jako první, nepomohla ani nažehlená batistová tóga a kilo pudru na tvářích – stejně vypadala jako staropanenská učitelka, na rozdíl od sekretářky generála Khova slečny Peggy ale zakyslá a nepřející.

Collins v úloze Caesara sledoval dění pod sebou poměrně znuděně: „Náš Hradlo Sekyra se dneska moc nepředvedl. Obvykle je to on, kdo odchází se štítem. Obávám se, že teď je na mně rozhodnout o jeho osudu. Nemám tuhle zodpovědnost rád,“ povzdychl si teatrálně. „Nu což, i císař se může zeptat na los krásné cizinky. Elso,“ otočil se ke slečně Swensonové, „život toho nešťastníka leží ve vašich rukou. Nuže – jaký bude váš ortel? Palec nahoru nebo palec dolů?“

Markova přítelkyně, viditelně otřesená, se snažila posbírat svou pověstnou duševní rovnováhu: „Myslím, že na umírání je ještě příliš brzy, pane viceprezidente,“ dostala ze sebe nakonec tak lehkovážným tónem, že kromě Marka obelstila všechny okolo. Otočila palec vzhůru. Publikum podrážděně zapískalo. Elsa vyslala do prostoru bezbranný úsměv. Zamávala pravou rukou a po špičkách prstů vyslala několik polibků. V tu chvíli měla obecnostvo (nebo alespoň jeho mužskou část) na lopatkách.

Zraněný gladiátor se vyškrábal na kolena a pokusil se o úklon. Ztráta krve však byla příliš silná. Bijec jménem Hradlo se znovu odporoučel v mdlobách k zemi.

„Odneste ho,“ máchl Collins netrpělivě rukou, „představení sotva začalo. Nemůžeme si dovolit takhle ztrácet čas!“

Mark přecházel po hotelovém apartmá a netrpělivě bubnoval prsty o stehna: „Tak kde ten Ray do čerta tak dlouho vězí?“